

»Der er vel ingen Grund til at tro, at nogen hører os her?«

»Nej, — men vi kan gaa ind i Kabinettet. Der er vi i hvert Fald sikre.«

»De vil rimeligvis finde Hensigten med mit Besøg meget besynderlig,« begyndte han, da de havde taget Plads. »Jeg kommer nemlig til Dem for at bede Dem om en usædvanlig Tjeneste. Det gælder ikke mine private Forhold — som De vist kan vide — og jeg gør derfor Regning paa, at De i hvert Fald vil optage min Henvendelse uden Mistro. Sagen er den: jeg modtog for et Par Timer siden gennem Direktør Zaun en Skrivelse fra Enslev . . . en Skrivelse, som vi for enhver Pris maa faa ham til at tage tilbage. Men nu ligger Forholdene jo desværre saadan i Øjeblikket, at ingen af Regeringens Medlemmer eller af vore Venner i Partiet har den Gamles Tillid. De to sidste Gange, jeg selv søgte ham, vilde han ikke modtage mig, og jeg kan — særligt ved denne Lejlighed — ikke udsætte mig for en fornyet Afvisning. I denne Nødstilstand kom jeg til at tænke paa Dem, Fru Abildgaard. De har jo altid haft en høj Stjerne hos Enslev. Jeg tror, De for Tiden er en af de faa, han har bevaret nogen venlig Følelse for. Han har vel heller ikke glemt Deres Mands store Trofasthed mod ham — og store Taalmodighed. Dem vil han derfor ikke mistænke.«